

Första advent - Årg 1 - Ett nådens år

Bidrag från Anna Sophia Bonde

{biblink} Lärjungarna, det är tydligt när man läser evangeliet på Första advent, de behöver inte hitta på något själva, vara innovativa eller det minsta nytänkande. Jesus ger dem instruktioner och de lyder honom. Sedan får de - och Jesus - möta folkets spontana glädje och jubel. Denna treklöver: lyhördhet, lydnad och glädje är goda riktmärken för det kristna livet. Ibland får vi för oss att allt hänger på oss, att det är vi som ska frälsa världen - eller åtminstone stå på vakt så att inte kyrkan invaderas av hedniskt inflytande!

När vi nu några veckor lyssnat till allvaret i domstexterna och övat vårt hjärta i att, som det heter i psalmen, att döma vårt "hjärta i tiden/innan världen döms av dig", så är det nu dags att välkomna Honom som kommer oss till mötes, som kommer sin kyrka till mötes. Allvaret har, förhoppningsvis, förberett oss för glädjen.

Men om nu inte glädjen infinner sig? Kanske är det så att vi trots allt, många av oss, har lättare att erfara tyngd än nåd. Att Domsöndagen, snarare än Första advent, står i samklang med stämningen i vårt eget inre. Och, om inte glädjen kommer naturligt - varifrån ska man hämta den, då?

Glädje kräver ju utrymme, dess förutsättning är förväntan. Men om vi har hjärtat fullt av annat - så kan det vara svårt att, mitt bland alla planer och drömmar, konflikter och projekt, klämma in också "glädjen i Gud". Därför är adventstiden en fastetid, för att människan behöver förbereda sig inför glädjen och få tillfälle att rensa bort sådant som kanske är onödiga bekymmer. Onödiga bekymmer som vi ändå går omkring och släpar på. Kanske har vi rentav blivit beroende av dem. De fungerar som förevändningar för oss, som anledningar till att få klaga ännu lite till, detta mänsklighetens minst erkända nöje! Kanske är det, på sätt och vis, mer ansträngande att uppbåda glädje än sorg.

En annan anledning till att glädjen håller sig undan kan vara att vi är alltför inriktade på det vi ser, att vårt hopp blivit grumlat. Och om det då är dimmigt ute så kan man känna sig desorienterad. Vart är jag egentligen på väg? Finns det någon där framför mig, eller det bara något jag hittar på? Mose höll ut "därför att han liksom såg den Osynlige" (Heb 11:27) Det är knepet! Att, även om det är dimmigt ute, ta emot Honom som rider på åsnan, ta emot Honom i hjärtat. {/biblink}

Mose fick se in i det förlovade landet, men inte gå över gränsen. Så kan det kännas ibland, också i det kristna livet. Vi skymtar härligheten, vi ser den i andras ögon, anar den i gudstjänsten - men den verkar oåtkomlig. Men idag kommer Jesus oss till mötes, han rider rakt in i våra kyrkor. Och det är när vi lyfter blicken, ser på Honom och lovsjunger tillsammans med de andra i tempelskaran - som glädjen kan flytta in till oss. Tack Gud för ett nytt kyrkoår, låt det få bli en lovsång till dig!